

gende bemærkninger:

»Den 1. januar 1978 udløber loven om midlertidig forlængelse af den i § 55 fastsatte tidsperiode for beregning af arbejdskravet på 26 uger fra 3 til 4 år.

Følgerne vil være, at op mod 23.000 i løbet af 1978 fratages retten til understøttelse i deres arbejdsløshedskasse og samtidig mister kontakt til fagforening og dermed arbejdsmarkedet.

Selv en ny forlængelse af tidsperioden til 4 år vil ikke forhindre, at mange falder for tidsbegrænsningen. Med en forventet stigning i arbejdsløshedstallet må man forudse, at de svagest stillede grupper fortsat vil have vanskeligheder ved at sikre sig arbejde inden for den i lovgivningen fastsatte frist.

En effektivisering af arbejdsformidlingen, som bliver mulig ved en tilbageførsel til fagforeningerne, kan rette noget op og på længere sigt begrænse problemet, men vi kan ikke her og nu – med de forslag, der hidtil har været fremme fra regeringen – fjerne problemet.

Derfor må der vindes tid til en for den enkelte ledige og samfundet acceptabel løsning. Derfor kravet om, at tidsbegrænsningerne suspenderes.

I overvejelserne for en mere permanent løsning, der kan sikre, at ingen gennem langvarig ledighed mister kontakten til og muligheden for at komme i arbejde, indgår tilbuddet om udvidede uddannelses tilbud.

Men skal dette være en realistisk vej, så må der ud over efteruddannelse og genoptræning være mulighed for at deltage i kompetencegivende uddannelser, og de nuværende begrænsninger i uddannelsesmulighederne for de langvarigt ledige må fjernes, i første omgang for de områder, der er hårdest ramt af arbejdsløsheden.

I det statistiske materiale fremgår det tydeligt, at aldersgruppen fra 60–67 år er den gruppe, der er mest udsat for langvarig ledighed med fare for at falde for tidsbegrænsningerne i loven.

Tilbuddet om frivillig førtidspension er ikke økonomisk og menneskeligt en acceptabel udvej. Flertallet vil fortsat, når mulighederne ved en bedre beskæftigelsessituation melder sig, hellere i arbejde, men under den nuværende arbejdsløshed er mange i den aldersgruppe villige til at bære arbejdsløshedsbyrden for at give plads for yngre arbejdssøgende.

Derfor vil en fritagelse for fremmøde til anvisning lette arbejdsformidlingen og give de langvarigt ledige i denne aldersgruppe en større tryghed og dermed styrke til at bære byrden af den samfundsskabte krises umenneskelige arbejdsløshed.

Det bemærkes, at forslaget til dels er en genfremsættelse af et i folketingsåret 1976–77, 2. samling, den 22. august 1977 fremsat forslag (beslutningsforslag nr. B 59), se Folketingstidende 1976–77, 2. samling, forhandlingerne sp. 5900 og 5917.«